

پدیده های آسمانی

در میان اجسام عجیب و غریبی که در کیهان وجود دارند هیچ کدام به اندازه سیاهچاله ها مرموز نیستند سیاهچاله ها بر خلاف اسمشان سیاه چاله نیستند بلکه یک ستاره ابر پر مانند مرده هستند که همه چیز حتی نور را به سمت خود می کشند.

واژه سیاهچاله در تا سال ۱۹۶۷ ناشناخته بود اما ۲۰۰ سال قبل یک دانشمند فرانسوی به نام پیر لاپلاس در باره ستاره های تاریکی که نور نمی تواند از آنها بگریزد نظریه ای ارائه داده بود در ۱۹۱۵ انشتینگ وجود آنها را از معادلات نسبیت

عالم فرض کرده بود.امروز تصور می شود که صدها میلیارد از سیاه چاله ها در مرکز کهکشان ها جای دارند. برخی از سیاهچاله های قدرتمند می توانند جرمی یک میلیون تا صد میلیارد برابر خورشید داشته باشند حتی قوی ترین تلسکوپ ها هم قادر به دیدن سیاهچاله ها نیستند چون نور از آنها عبور نمی کند.

یک سیاهچاله وقتی بوجود می آید یک ستاره همه سوخت خود را مصرف کرده در خود فرو بریزد این ستاره به چاله ای تبدیل می شود که چگالی بسیار بالا حجم بی نهایت و میدان مغناطیسی بسیار قوی داشته باشد.

در سوره واقعه آیات ۷۵ تا ۷۶ نوشته شده است که:سوگند می خورم به جایگاه مقرر ستارگان و زمان طلوع و غروب آنها و اگر بدانی این سوگندی است بزرگ زیرا خداوند از این سر بزرگ آگاه است

جان ویلر فیزیک دان آمریکایی در سال ۱۹۶۹ برای نخستین بار واژه سیاهچاله را به کار برد سالها بعد معلوم شد ستارگانی وجود دارند که نور آنها به زمین نمی رسد زیرا نور آنها توسط سیاهچاله ها بلعیده می شود. در مورد بوجود آمدن سیاهچاله ها مثلا سیاره ای با سه برابر حجم خورشید با سوختن کامل و انفجار به سیاهچاله ای با قطر ۲۰ کیلومتر تبدیل می شود که دیده نمی شود و فقط نیروی مکش ترسناکی دارند.

در سوره مرسلات آیات ۵ و ۶ نوشته شده است که آن روز که وعده حق فرا رسد همان روزی است که ستاره گان تیره و تار و محو می شوند. تصویر مربوط به ستاره ای که در حال تیره و تار شدن است.

همچنین در سوره الرحمن آیه ۳۷ نوشته شده است که هنگامی که آسمان از هم پاشیده شود و مانند رنگ سرخی رز(گلگون) درآید(دربری از ترجمه ها چرم گلگون نوشته شده) تصویر زیر مربوط به مرگ یک ستاره در سحاب چشم گربه(Cat's Eye Nebula) است. که بعد از نابودی کامل به یک سیاهچاله تبدیل می شود.

بعد از نابودی ستاره گانی که جرم بسیار زیادی دارند خمیدگی بسیار بزرگی

در فضا ایجاد می شود که حفره ای در آن وجود دارد که همه چیز و حتی نور را به خود جذب می کند در سوره طارق آیه ۱-۳ نوشته شده است که سوگند به آسمان شبگرد و تو چه دانی که اختر شبگرد چیست؟ آن اختر فروزانی است که نورش فرو می رود

همچنین سیاهچاله ها قادرند سایر ستاره ها که بارها از خود بزرگترند را در خود ببلعند و در خود جذب کنند. که در سوره نجم آیه اول قرآن اشاره می شود که قسم به ستاره وقتی که می افتد(فرو می افتد) که ترسیم دقیقی از کشیده شدن ستاره به چاله فضایی است زیرا در فضا که همه چیز معلق است امکان افتادن ستاره وجود ندارد در اینجا تعداد از تصاویر ترسیم شده در مورد افتادن ستاره به سیاهچاله قرار داده شده است.